

Meie Mats

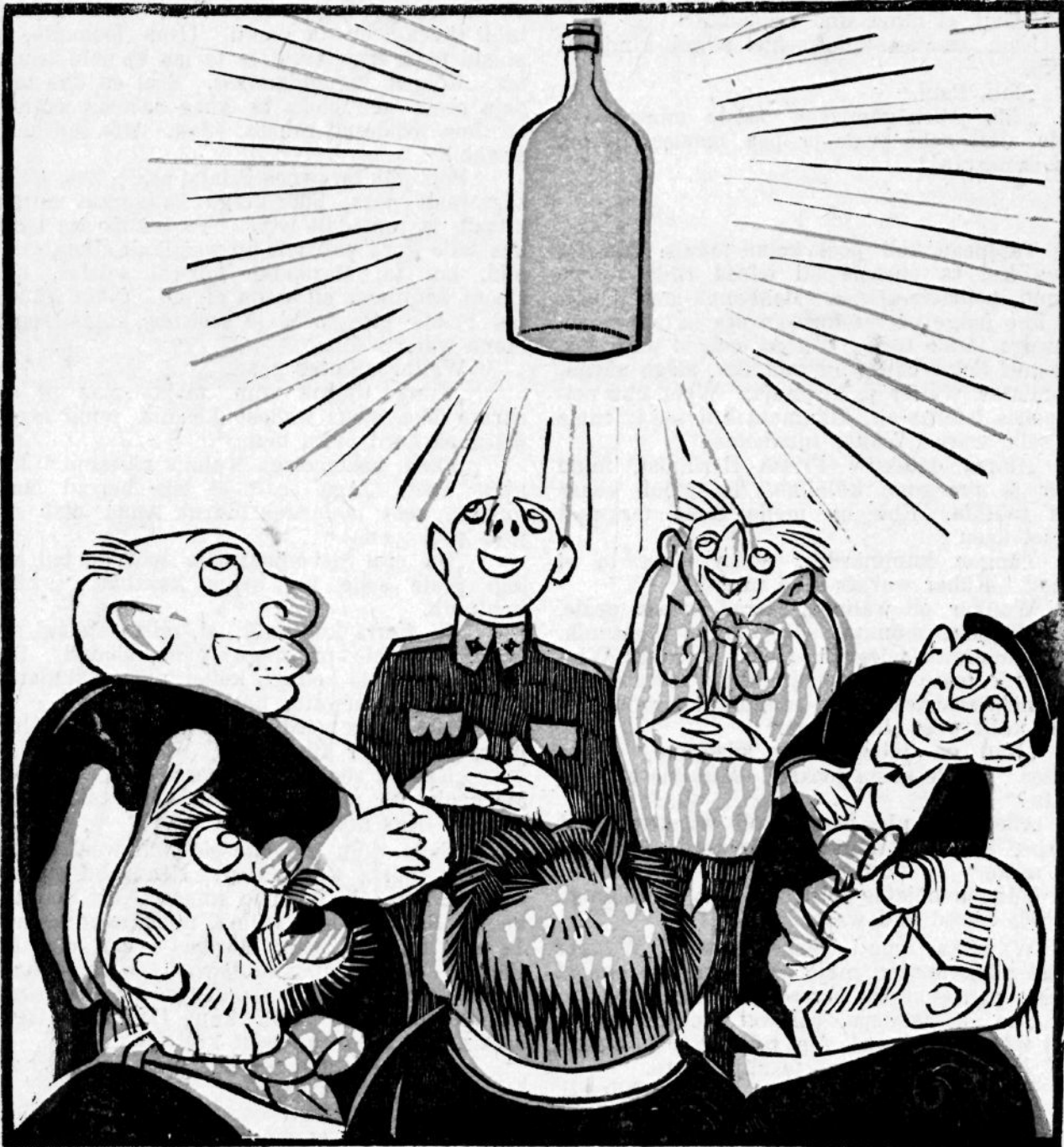
Toimetuse ja talituse asub Harju tän. 46/15.

Nr. 68. (250)

Laupäeval, 5. juunil 1920.

Nr. 68. (250)

Kõikide silmad lootwad sinu peale!

Taewallidu õpetaja,
õppekomando lõpetaja,
tööline ja paks burshui,
kitsas, kõwer, pikk ja lai,

küürus, sirge, madal, paks,
kunstnik, sõdur, sulgi, saks
ülespoole saatwad pilka —
ootwad kallist elutilka!

Prokuröör.

Lulise Westkirchi romaan.
(Järg 11.)

„Ma tänan sind, et sa mind usaldasid. Tööta, et mind alati usaldad, tulgu mis tuleb, ja üks kõik, mis minust jutustatakse. Alati. Mis ma ka teen wõi teinud olen — ma armastan sind, seda ära unusta. Tööta seda!“

„Sa teed mu üsna kartlikuks, Paul. Mis wõid sa teinud olla?“

„Ära küsi. Tööta mulle, et sa igal juhtumisel usud, et mina sind armastan.“

Neiu waatas talle selgel silmil kindlasti näkku.

„Jah, Paul.“

„Siis jällenagemiseni. Mõtle minu peale. Mõtle alati selle peale ja pea meeles, et ma sind armastan!“

5.

Täpisealt kell pool kolm jõudis Tüngen, niipea kui ta enesele oli teised riided selga pannud, politseimajasse. Maakonna-arst ei saanud ühe haige pärast kaasa sõita ja tahtis oma hobusega järele tulla. Teised ootasid ukse ees, kohtunik Schweckendiek rahuliku, selge näoga, kommissar Walter ja kirjutaja. Veel üks neljas seisis laterna all, liikumata kui see ja tume kui selle wari. Walter tutwustas:

„Herra detektiw Prints Berliinist, minu sõber ja praegune külaline. Ta palub kaasa tulla tohtida. Ehk on meile tema terawast pilgust kasu.“

Tüngen kummardas. Mehe nägu ta ei näinud. Kübar warjas selle täiesti.

Wanker oli walmis, herrad istusid peale.

„Pagana mõnuta sõit,“ ütles kohtunik. „Siebenhausenis telegrafi ei ole. Kordnik Winterer pidi teate ise tooma. Minu arwates oli aga meie sealolek kohe hommikul tarwilik, et jäljed kõik weel alles oleks.“

„Nad on juba ammu kustunud,“ ütles Walter. „Poole aasta jooksul. Mis teie arwate, Prints?“

Alles tüki aja pärast tuli wankrinurgast waikne, kõlata wastus: „Mõnikord ei kustu nad mitte.“

Tüngen nõjatas polstrisse. Ta oli wäsinud. Ka teised jäid wait.

Wimaks ometi. Siebenhausen. Wanker peatas pürimeistri maja ees. Kuni see ennast riidesse pani, astusid herrad „Poolkuusse“.

„He, kõrtsimees, palawat kohwi, mune, sinki wõi mis teil on! Aga ruttu!“ tellis kohtunik. Käsi õõrudes astus ta ahju juure.

Kristjan Pott ja ta naine talitasid kiiresti.

„Paha lugu, mis teil siin külas sündinud,“ elgas kohtunik juttu.

Pott tõstis käed tõrjudes üles.

„Seda on teil õigus ütelda, herra ametikohtunik. Kõik on siin kruwist lahti. Kes oleks seda aimata wõinud, meil, kus keegi kedagi ei puutunud. Ei tahaks enam eladagi, kui niisugust pahandust kuuled.“

Kohtunik kallaskohwi.

„Ma kuulen, et tapetu Teie juures olla teeninud.“

„Muidugi, herra kohtunik. Ja alati oli ta puhas tüdruk, seda peab ütleva. Minu naine temast just head ei rääkinud, teate, kõlbluse pärast, millest naised ikka lugu peawad. Doora oli tema arust liig metsik. Noh, noorte asi, aga tubli tüdruk oli ta ometi. Üsna loomulik, et poisid teda armastasid ja ta ise ka neid armastas. Kõiges lugupidamises. Seal on ühe talupoja poeg, see oleks ta kohe naiseks wõtnud, ka ilma wõidetud rahata. Jah. Mis see herra arwab?“

Poti pilk terawnes Prints peale, kes, kübar sügawasti peas, laua kõige kaugemas nurgas kitsalt ja tumedalt istus. Ta tundis ära isiku, kes talle kord politseis nii wastikult silma paistnud, kui ta, Marhenke kõrwal seistes, seal Doora kadumise oli teada annud. Nüüd küürutas Prints ette poole ja sosistas kommissarile mõne waikse sõna.

Walter nikutas pead.

„Kuna tüdruk siin majas elas ja siit surma läks, oleks wahest kasulik tema magadistuppa kord pilku heita.“

„Olen heameelega walmis näitama,“ kinnitas Pott. „Aga sealt ei leia herrad enam midagi, sest meie uus tüdruk Anna elab seal juba pool aastat.“

„On siin Siebenhausenis wõi on teil kellegi peale selle teo asjus kahtlust?“ küsis kohtunik.

„Ei, herra kohtunik, ei, mitte aimugi sellest. Inimesele on nagu pähe löödud. Siin meie külas pole kedagi, kellelt niisugust alatust oleks wõinud arwata, herra kohtunik!“

Jälle kummardas kitsas wari Walter; juure ja Walter küsis:

„Kes oli seal juures, herra Pott, kui Doora Marhenke 25. septembril kell kolm teie majast lahkus. Kas mäletate seda weel?“

„Selle wõin ma enesele küll weel meelde tuletada, herra kommissar. Need olid mina ja minu naine, jah, ja meie sulane, Kurt Sonntag, kes ta Bantelni pidi wiima, mida ta ei tahtnud. Ja siis oli seal weel Marlen — eks ole tõsi, Fieke? Ja Johannes Müller — see on see talumees, kes teda tahtis naiseks wõtta. See saatis ta siis poole tee peale, kuni Doora ta tagasi saatis. Ja need olid wist küll kõik.“

„Kas ei olnud kõrtsis mõni wõõras, kes teda ära minemas nägi?“

„Seda ma tõesti enam selgesti ei mäleta. Wäga wõimalik, et mõni siin ootas; ei pannud

tähele. Siit käib neid palju läbi — rattasõitjaid ja teisi.“

„Ei,“ ütles Fieke, „kõrtsis ei olnud kedagi.“

„Kuidas wõid sa seda nii kindlasti ütelda?“ noomis kõrtsimees elawalt. „Nii hulga aja pärast läheb nii mõnigi asi meelest. Ja kohtuherrale tohid sa ainult seda ütelda, mis kindlasti tead. Pärast pead seda wandega kinnitama.“

„Wõin ka kinnitada,“ jäi Fieke oma arwamise juure. „Kõrtsis ei olud hingegi. Tuleta meelde. Sa tahtsid ju magama heita, sest et kedagi ei olnud.“

Pott kehitas kärsitult õlasid ja ei wastanud.

Kreisiarsti wanker wuras ette.

Kohtunik oli tähendusi teinud. Ta andis ühe lehe praegu sisseastuwale kordnikule Wandererile.

„Kandke selle eest hoolt, et seal nimetatud isikud pärast siin on — ülekuulamisel!“

Siis tõusis ta üles.

„Mu herrad, nüüd läheme surnukeha ja selle leiukohta waatama.“

Pürjermeister juhina ees, hakkas wäike rong liikuma. Paar sulast labidate ja kanderaamiga järgnesid. Üle madala mäeselja tuli päike nähtawale. Udu wajus. Ta walged rätikud langesid tasase maa peale ja rippusid nagu looriäbalad puu okstel. Puhkewates kirsipuudes laulsid linnud oma armastuse laulu ja katustel suristasid räästaid. Aia taga kaswasid lilled. Selgesti tõusis päike udust. Terwe loodus elas ja liikus ega hoolinud surmast midagi.

Tüngen sajatas oma närwisid ja tänast käiku. Aralt waatas ta üles Doora Marhenke endise toa akna poole — see oli lahti nagu nii mõnelgi soojal suweõöl.

Siis pööras ta pea kõrwale. Waikides sammus ta. Tema kõrwal käis sama waikides herra Prints.

Siis jõudsid nad metsa äärde ja nägid põllul wahi peal olewaid politseinikka, kelle poole nad rühkisid.

„Meie oleme kohal,“ ütles pürjermeister.

Tüngen waltis tarretult kaugusesse, süwinenud mõtetesse, mis juba Leiningenist lahkumisest saadik ta pead täitsid.

„Kõik sündmused on nagu rõngas,“ mõtles ta kibedasti. „Elu kirjus tegutsemises kaotame meie ta kõwerused silmist, kuni äkki ta lõpp jälle algusesse puudub. Kui seda salajast, paendumata järjekindlust asjades ei oleks, sina ei seisaks täna sel teel. Sa uskusid hädaohu mööda olewat, panid jala juba kindlale pinnale, seal kahmawad surnukäed alt hauast üles sinu ette, sinu taha.“

▲ga tal oli kindel nõu ennast kaitsta. Ta otsustas õige wähe rääkida ja oma ning tapetud neiu wahekorra üle täiesti waikida, nii kaua kui see wõimalik oli.

„Kas ei soowi teie surnukeha waadata, herra prokuröör?“

Kõike jõudu kokku wõttes kummardas Tüngen kanderaami kohale.

Selle peal seisis nagu woog särawaid juukseid. Surnukehal oli ainult särk ümber. Juustest tundis ta surnu ära, aga ka noolest, mis juustes ja mille ta kord neiuile ostnud.

„Kas tunnete seda surnukeha, herra pürjermeister,“ küsis Schweckendiek.

„Jah, see on Doora Marhenke.“

„Millest te seda järeldate?“

„Tunnen ta juustest ja noolest ära, mis ta juustes kandis.“

„Teie nägite teda tihti? Olete selle peale kindel?“

„Tõesti, herra kohtunik.“

Poisid tõstsid kanderaami õlale. Üks neist wisas surnule lina peale. Arst tahtis surnukeha pürjermeisteri küünis läbi waadata. Juba nüüd uskus ta kindlasti ütelda wõiwat, et neiu ära kägistatud.

Siebenhauseni elanikkude saatel mindi risti üle põllu. Kommissar Walter ja ta sõber tuhnisid weel mulda, et ehk seal weel midagi leida. Kuid seal polnud midagi.

Pikkamisi tuli komisjon „Poolkuusse“ tagasi. Fieke oli oma tupp tindi ja sule toonud. Kõrtsis ootasid ettekutsutud kordniku walwel.

Herrad istusid laua ümber ritta, Prints teistest pisut eemale. Kirjutaja seadis paberi walmis.

„Kõrtsimees Kristjan Pott,“ ütles kohtunik, „ütelge teie meile kõige esiti, mis teate. Teie nägite surnukeha juba eila. On ta Marhenke oma?“

„Jah, herra kohtunik.“

„Kui kaua wiibis see tüdruk teie teenistuses?“

„Just kaks aastat, jah.“

„25. septembril kell kolm peale lõunat lahkus ta teie teenistusest. Kas mäletate, kuidas ta siis riides oli?“

„Muidugi, selgesti. Seljas oli tal püha-päewakleit, helesinine, naised ütlewad rohekas-sinine. Suwekübar rippus tal käewarrel, see oli walge ja kirjute lilledega. Ja must rätik oli tal ka kaasas. Ja siis oli tal käes nahk tasku, kollakaspruun, walgest wasest lukuga ja walgest wasest plate oli tal ka peal, kuhu oleks wõinud nimi sisse graweerida. Jah.“

„Oli seal nimi peal?“

„Ei. Ta ostis tasku sel korral Leiningenist, kui mina seal tema seltsis raha järel käisin.“

„Ja see raha oli tal taskus?“

„Jah, seda ta ütles.“ (Järgneb.)

Kadrioru kirjad.

I.

Kui pühapäistel pärasõunatel aeg igavaks kipub minema ja ja nagu peata mõdda pealinna tänavaid kolistab, kinodesi ja saapapuhastajatest tüdinud oled, tolmude enesest hingate. Iki linna müüridid maapõhja nead, siis tuleb sulle ainus päästev mõte pähi, ja saad nagu uut hoogu enda haisema läinud kawatjastele: lähen õige Kadrioru jalutama!

Wõibelda, iga linnal on oma kenad jalutuspaigad, kus suwifel ajal elanikud aeg wiidawad, peenikest "idüllit" maitsewad ja rohelistes ühes waks lindude laulusest süwenewad. Meis jalutuspaikes ja parkides näed siis elawust, noorust, liikumist ja ülekõrge kõike seda, mida niikõige modern sõnadest ehk lihtsal keelel ära wõib mõista.

Tallinnal, kui Eesti wabaritgi pealinnal on sarnane mõnus ajawitumise prospekt ja merelainete waatlemise punkt — Kadrioru, kuhu just ruttawad pealinna kodanikud, pealinnale tolmust Kadrioru.

Ja keda ei peaks seejane tore park humitama? Kas on inimesi, kelle elu pole waf mitte ühenduses Kadrioruga, kes oma noorusaastaid pole mitte mõdda saatnud läbi ja läbi Kadrioru idüllides?

Mind küsitaks wõib olla käesolewate ridade kirjutamise otstarbe kohta. Pean tähendama, et praegune pealinna ajawitumise ala on just Kadrioru ja mingisugust muud raskemat absoluuti poleks mõeldaw. Ewaf on juba iseendast puhle- ja lõbuaeg, temas näewad inimesed traditsiooniliselt ajajärku, mille waatepilt lõpeb puisteede, linnulaulu ja — kui seda oleks — kontahobuga. Aga wiimase asja kurba saatust tahan eespool kirjades puudutada.

Ma arwan, et Kadrioru ka solewal ajal just niisama palju peaks tähelepanu arutama, just niisama jaguseid mõtteid esile tooma, kui mõne hea aja eest paberaha traktimine, linnaprunka sõimine ja mõni teine "ajaloolik" asjatlane.

Tõsi, ajalooliselt on Kadrioru — efiters tähtis koht. Wähemalt Kadrioru ajalugu käsitama hakata pole mul tahtmist, kuna selleks ka kohased andmed puuduwad, sest ega ma ometi mõni kirjanduseltki tegelane pole, kes lekkiat pidades ühtlasi wanawara tolmus püherdab. Tähelepanu ainult, et juba ligi kolmesaja aasta eest wa' Peter Suur Kadriorus "kuulsa" Wenemaa naiswalitsejaga Kadrioru majalehes elafid, mida niikõige rahwale "wabatahtlike" maksu eest näidatasse. Selle järele tuletan meele, et juba umbes kümne aasta eest Paul Pinna tuntud laulu laulis, mis ifegi gramofoni noobile afentatud ja mille üks salm umbes nii täib:

"Ma Kadrioru liima sees
pean, waene, jublama.
Ma suplekfin küll mereweest,
kui neiu oleks ma..."

Aga Paul Pinna südantõhestaw nutulaul ja soow on aastate jooksul etteaimomata täide läinud. Niikõige ei siiple wanapoijs enam tulisel liival, mis

ka "moraalfelt" weldi inetu, ja ühtlasi on praegune Tallinna neiu suplemise poolst miinis: Kadrioru pole enam suplemise koht! Kaugese waataja film ei näe rannal puusilla taga suplejate walgeid wälkumaid kehafid ja selle asemel, et kuldagi waotega (binokliga ehk ilma) ujujaid riwata, waadeldakse meie päiwil merel lendlewaid kajakaid. Eht jälle loetatse reidil seiswaid laewu, mille mastid nagu tikud paistawad, arm tatse, misfugune ilm küll homme wõiks olla, ja pitutatakse wärstel rohul kogu perega rahulikult, misfuguse toimingud eest find wie aasta eest "kardawoi" oleks kurjasti hirmutanud. Niikõige oleb mureta: sinu lähedal pöösa all uinuw olend on politseiniku proua.

Praegu on aga wif weel warane aeg suplemiseks. Pikk suwi on ees ja nii kulub aeg ka jalutades ära. Pargis wõid näha humitawaid tüüpe, mille magus juituwefimine õhku läidab, nagu oleks siinsamas pargi kõrwal mefilaste pesa. Autod, jalgrattad, woorimehed kihutawad mõdda; kontsertiafist kostab muusika, mida ka pargis kuulatakse, sest igal ühel pole raha pileti ostmiseks, mida niikõige usse kõrwal putkas istuw preili.

Mulle on meele jäänud pühapäew, mil lontifin niisama Kadrioru ja leidfin eest tuntud sõprade komplekti, alates kõige nooremast koolipoisist ja lõpetades nooremehga, kel seljas kahisew kummi-mantel ja kepivibutamine juba wana afi. Seal jälle alati jalgrattal sõitew sõber, peenikestes nahkkinna-tes ja suitsuga hambas. Kolmas ja neljas — algjast üliõpilased, kes ka "tiputamifega" harjunud.

Kadrioru tumeda lühesiku warjus on, peab üttema, tõesti suurepärane aega wiita, jalutada ja kogu sõpruskonnaga kurameerida. Ei puudu tarwilik humor, nali, ambrustonna ironiseerimine.

"Näe, Karl, kui kena Mann... Aga pisut ebameeldiv... No, kas lõõme kähge?"

"Lõõme... Selle wastu midagi pole..."

"Waata, Cass, nüüd waatab ta tagasi!..."

"Jm... Küllap wif meeldime..."

Aga fin ütleb wanam sõber, nahkkinna-tes ja suitsuga hambas.

"Ei taju waewa... Kolistame parem ringi... Sellel auwäärt daamil on juba aeg hauda minna... Sest muudu oleks tal ammu poiste kari lähedal olnud."

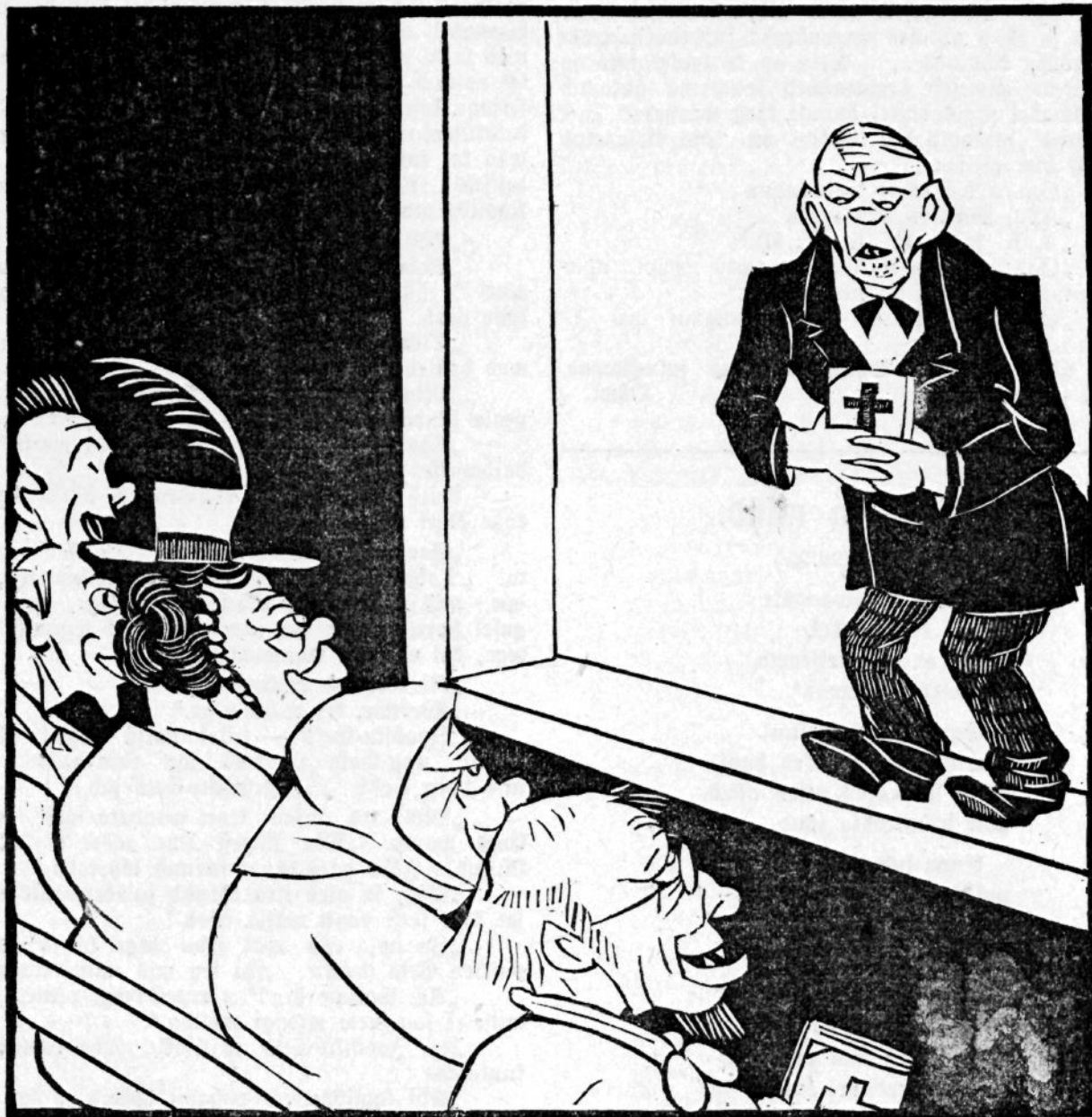
Kostab wali naer.

Nii afendame endid pingile istuma ja maitseme Kadrioru "pühalikku wailust". Kuid waewalt jaame süweneda looduse omapärasusse ja kontsertiafist hõljuwasse muusikasse, kui meie kohal äitsepilw kogu Kadrioru ajaloolist afjust ahwardab ja selle tõitu daamide puuderdatud näod hädaohstu kardawad. Kuulatasse siwades katuse alla postide warju, kus tihti omal ajal suweti "loterii-allegriid" lorraldati ja sõjamäe muusik rahwahulga ligi melitas. Niikõige on katuse allane ainult wihma eest warjajaks ja muudu tema peale tähelepanu ei pöörata.

Ka meie ultra-lõbus komplekt po b katuse alla kanapojulestena kaua tiitwa warju. Siin ruumi

Usu reformatsioon.

Ameerika Kristlik Noortemeeste Selts rentis Tallinnas Põllumeeste Seltsi näituse aia 40.000 marga eest ja avab sinna kino. Ajalehest.

„Armsad vennad ja õed issandas! . . . Nüüd paneme me tänaseks pühakirja kõrwale ja näitame teile paar seeriat „Kollast saatani ja mõne Ameerika naljapildi!“

weel küllalt t rwe Kodrioru publikumile; aga hoiblu jumal, kui wiim lona kestab, siis jääb ruum kitsaks.

On köit kogunud selle „päästelava“ peale merehädalistena ja nüüd waatawad pilgud taewast ja nuusutawud õhku, kas mitte wiim üle ei jää; kuid seda tuleb jumala armust alla ja ei halasta daamide walgeid puuderdatud kingasid . . .

See koht on ka mitmete ajalooliste faktitega ühenduses. Wähe sellest, et film pidumeeleolus ja muusikahelides aega lõbusalt mööda saa; et juba tsaari ajal ümarguseid palka riigitawarwilised lipud ehtisid ja täis uhtluses suurepärasid kubernerite-troskad mööda kihutasid . . . Siin on ka koolipoiste- ja -prellikeste efinesed armutaimed kaswama hakanud ja külmadel sügisõhtudel õubuse käes wärisevad, sest waitiwad „ajaloolised“ postid on täis kirjutatud lehisid hieroglifide:

„Ольга въ меня влюблена . . .“

„Ахъ, зачѣмъ эта ночь . . .“

„А. К. ja S. P. 15. IV. 20.“

„Ольга, Леля и Анна мерзли здѣсь полдня, но въ гимназію не пошли.“

„Ольга удирала изъ гимназіи въ 12 часовъ.“

„Mis Kodrioru kohisewad puud jutustawad, sellest järgmine lorb. Dõwi.“

Enne ja nüüd.

(Mistierung.)

Sumel ennewanaste õrnalt õitses lillele. Nüüd on ajal teismad, inimesed „õitsewad“.

Enne igal sumekuul murul weini maitses huul, nüüd ses sõjas õtjas nõud, pole weini õsta jõud.

Enne sumel päikene paiskas kiiri õrnaste, — nüüdne päike wiigaga süüband ilma põlem.

Enne igal sumel maa ujus pori, wiimaga, — sellel sumel, mis on nüüd, selles marobõõri rüüd.

Õubuses on suwi ko, läinud linnu lauluga, tali tõotab iga aasta tulla lõhtend peaga!

August Brawó.

Kooli kontrolöör.

(Pildite maalt.)

Wissi walla hariduskogu peab koosolekut. Wäewalorras on isiku walimise, kes wabakoolis õpetuse andmist pealt kuulaks.

Anto Timut p ab alla hiigawa kõne.

„Jewalitsus on meil kolikambri!“ hüüab ta praotsega. „Ja sinna ka jäägu. Meie elame demokraatlikes wabariigis, meie oleme demokraatliked. Wanasti oli ka kooliõpetaja is. wa itseja. Ta wõis neid lapsi nii õpetada, kuidas tahtis, lastewanematel polnud midagi ütelda. Ja kui kooliõpetaja lapse kirjaga koju saatis, et kirjatoojale kaskkaimend wõi kaskküm. nd wiis hoopu anda, siis ei oskand muud teha ka, kui sugestdi lapsel selle iseistumuse koha tuliseks. Aga nüüd . . . Wälja iseistumuse koolist! Kooliõpetus hariduskogu kontrolli alla! . . .“

„Õõsi! Õõsi!“ kuulub igast nurgast.

„Panen kandidaadiks eite isand, härra Timuti!“ hüüab keegi nagu tänu täheks pörutaw kõne peal.

„Timut jah! . . . Timut jah! . . .“ linnitawad hääled.

„Mina ütlen enese ära!“ teatab Timut selle peale Napoleonilise uhtus ga. „Mul pole aega.“

„Aga meil pole kedagi teist jarnast meest,“ hädabatakse.

Ants Timut, kui rahwamees oskas aga ka lohe diget tooni tabada.

„See on ju ükskõik, keda walitakse,“ seletab ta. „Lohu, pörgu! Kas meie siis ei saa aru, mis hea, mis paha. Ma läh.ks heameelega, aga praegusel keerulisel ajal on mul tähtsamat tegemist suurega, kui et lapsi waatama minna.“

„No keda me walime siis?“

„Walime, kel palju a. ga.“

„Õõbiku-Õõtsi — sellel palju aega! Wana õõbit aw. l. dab ja teeb wa samaganni, aga mis poeg t. eb? . . . Õõbiku-Õõtsi jah!“

„Mis n. d. mina tean waadata wõi“, toriseb Õõtsi wastu. „Ma kõigest ühe aasta wallakoolis käinud. Jäin haigeks, ei saanud lõpetada.“

„Noh, sa oled ikka käinud ja tead, mis moodi see kool seest poolt wälja näeb.“

„Ja no, ega mul seda aega ka just pole,“ puitleb Õõtsi wastu. „Ja tea mis naine ütleb.“

„Ah, walime ära!“ pörutab keegi peale. „Nii. wiisi ei saa meie midagi walida.“

Ja Õõbiku-Õõtsi walitakse waba kooli pealt. kuulajaks

„Kui kooliõpetaja pahasli õpetab, r ägi meile ära, küll me talle siis näitame, mis demokraatia tähendab. Me talle siis näitame, kas rahwahääl on Jumala hääl wõi mitte.“

„Õõbiku Õõtsi tunneb enese tähtsa m hena ja annab kõigile koolilijatele, sellest ta nüüd nagu pea jagu pikem, julgustusi ja lootusi.“

Kui koosolek lõppenud, kutsus wallamajasse tulnud peremees Kutsa-Hiir, kes kirikumöölmündri ja westwesti mõlbri ametit peab, kuuldes walimisest, Joobiku-Getsi oma juurde.

"Sooovin sulle õnne, Getš," algas ta. "Sind olewat tähtja ameti peale walitud."

"Jah, Arwati kohaselt," mõnuleb Getš.

"Jah", küünib Kutsa-Hiir edasi. "Aga ega sa selle au peale seisma taha jääda — ja tahaks itka veel kõrgemale tõusta?"

"Noh, ma püüan itka"

"Tead, mis. Seba saab sa kõige parem, kui meie õpetajate meele järele oled. Ega's meie kiriku õpetaja mõni Saksa kirikuõpetaja ja ei ole. Päris jala ehitlane. Niisama, nagu see Patti seal Asutawas Rogus."

"Aga kuidas wiisi?"

"Noh, sa anna kooliõpetajale mõista, et rahwas... Tead, ma olen palju nurinat kuulnud, et rahwas tahab usudõpetust... Kas jätab mõne rehtenduse tunni andmata ja annab usudõpetust. Kui i anno, küll me talle siis näitame. Kumb siis kangem on. Mina toetan ka sind. Ja kirikuõpetaja toetab ka."

"Sa küll, w. Stab Joobiku-Getš rahuga, nagu oleks tema teha nüüd kõigil seadused. Küll ma talle ütlen."

Kooliõpetund.

Kooliõpetaja annab geograafia tundi. Joobiku-Getš istub ja kuulab pealt.

Kooliõpetaja näitab gloobuse pealt, kus Euroopa, kus Ameerika.

Keegi laps waatab Getši peale. Getš tahab sellele oma mõtlemise kohta näidata ja sõnab kooliõpetajale:

"Mis sa nüüd jahwatad ja näitad kõiksugu kerafi. Ütle, et Ameerika on otse meie all ja iga laps saab aru."

Õpilased panwad laginal naerma.

Kooliõpetaja pöördub Getši poole ja palub, et see ei segaks.

"Ah, jätta nüüd", waidleb Getš wastu. "Ega's ma mõni tumm ole. Aga lasse edasi. Teg on raha."

Kooliõpetaja jutustab edasi.

Getš kuulab ja kuulab ja küsib siis:

"Kuule, kooliõpetaja, kas sa neid peast jutustada ei lasegi?"

Teine tund on kirjanõu ajalugu.

Kooliõpetaja seletab Getši kirjanõu arenemist ja loeb sealjuures seletuse pilte-eks wana Getši rahwa luulet.

Joobiku-Getš ei kannata seda tundi wälja ja ütleb, et see ei ole kellegi teadus, waid lori.

"Ei tea, kuhu nende wana lauludega minna?" seletab ta. "Santimiselt nad ei kõlba, selleks peawad kirikulaulud olema ja lorilaulusi õpivad lapsed isegi üksteise käest. Aga ütle sina, kooliõpetaja, kui sa tawd olid, selle kirjutatud on: "Oh, Kulu-

Mari, Kulu-Mari tule ja ja aita siga kaubida!" — kas Krõitkwaldi wai Koidula?"

Õpilased naerawad jälle.

Kooliõpetaja püüab Getši rahustada, aga sest ei tule midagi wälja ja lõpetab õpetummi.

Järgmine hariduskogu koosolek.

Joobiku-Getš annab aru.

"See ei ole kellegi kooliõpetaja", seletab ta. "See ei õpeta midagi. Muud kui näitab oma le-rasi ja õpetab lastele lorilause."

"Sa heldeke!" õhtawad emad.

"Ja kui õp tab wõi midagi wahale ütled, siis tr-igib ka!" kaebab Getš.

"Sa taewas, wõi treigib ka!... No seba teeb kõik see demokraatia!"

"Jah, jah. Demokraatiat on waja ja usudõpetust, muidu ei saa!..." En rit libitõi.

Päewasündmuste poeesia.

Nelipühid on ju läbi.

Mis sai tehtud, rääki häbi.

Oleks Albert Kiwikas,

see küll wälja lagistaks.

Aga teda küll ei olnud,

ja kes teab, kas oleks tulnud.

Tema maitse liiga maine,

ei ju huwita tad naine —

tema otsib solgimulki

ja ta armsam otsib kultu...

Kui meil samogonni müüdi

kõige wähem wahelt saadi

ikka sada küll protsenti,

igas äris diwidenti.

Aga kroonu wiin, kui tuleb,

kes siis tohib, wõtta julgeb

enam üle kolmekümne,

muidu seadus astub samme.

Aga et nii ka kui seni

müüad wõiksid hästi teeni

(põhjus weel üks teine ole,

pudelisi meil ju pole!)

Wõiwad müüa waadst wiina

nõndasama, nagu piima, —

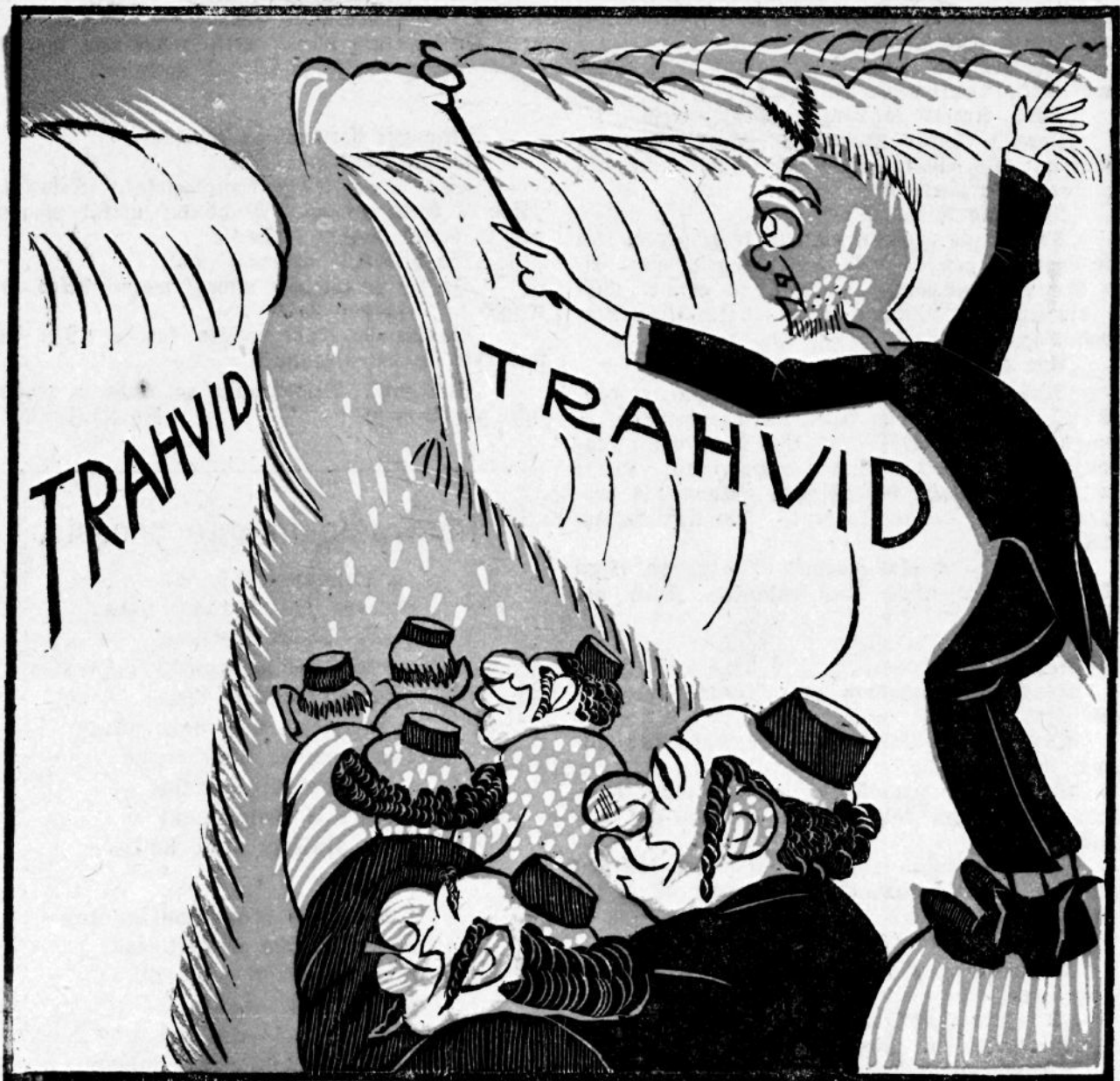
et ei keegi jooja kooleks, —

parajasti weega pooleks...

Mõned uskuda ei taha,

kaubandusministri koha

Uus Mooses.

1) Ja kui Juuda rahvast enam marodöörida ei lubatud, võttis nende kaitsja, kelle otsaesine hiilgas nagu teemandi kiwi, paragrahvi kepi ja lahutas mere kaheks, et Juuda rahvas võiks teisele kaldale pääseda.

saada omale küll Kukk.
 Waat, kus õrr ja waat, kus pukk!
 Äga tema wanas tares
 jääda pesitama Wares . . .
 See ei ole sugu paha,
 et saab Kukk see kuulsa koha —
 tema parem hoolt ju kannab,
 terad kanadel kõik annab.

Aga Wares — ka on wisa,
 paberrahast wist teeb pesa.

*

Rumaluse kaitsewalliks
 tõuseb paber, mis läind kalliks.
 Aeg ei kaugel olla taha,
 kus on meie paberraha
 odawam, kui puhas paber.

Uus Mooses.

2) Aga paragrahwi kepi jõud oli liiga rõrk ja keset merd waosid lained kokku, suurt õnnetust sünnitades.

Waat, siis armas poismees-naaber.
 Wirus lendab öine lind,
 ei ta kuule, näegi sind,
 kui sa pakud paberraha,
 annad, wiskab kohe maha.
 Anna aga puhas paber,
 kuni hommikuni sõber.

*
 Lahti tehti tribunaal —
 marodööre täis on saal.

Tatele! Mamele! Waimerwai!
 Zitron, Gutkin auch dabai! . . .
 Teemant nõuab paragrahwi,
 kui ei anta, lasku lahti!
 tema kaitsealune.
 Ai, tatele! . . . Wai, mamele! . . .

*
 Nagu Sherlok teenid kiitu,
 kui sa astud Walweliitu,
 luurad õil automobiila,

mis teeb Simson ja Deliila,
kas on Nõmme kõrtsis pidu,
istutaks kuis armuidu,
kas ei hulgu öösel kassid,
kas on hobustel kõik passid,
kas ka õhtul läbi Wiru
wahest Ast ei lase tiiru . . .
Kõik, kes soow'wad, liitu minge.
Ainult mitte Bernhard Linde.

Et täid on suured kurnajad
on ammust ajast selge.
Ja plekitõbe tõiwad nad,
ei aitand roht, ei pilge.
Täituru waesed kaupmehed
on annud ära palwe,
et pühapäewal inime'd
ei turul' tooksid jalge.
Wõib olla, silm ka seda näeb —
täiturg meil hoopis plekki jäeb.

„Estonia“, et raha saaks,
seks tõi Schaljapini.
See mees on kuulus nii,
kui meie Pinnagi.
Ja piletid siis pani ta
kui oskas soolased.
Oh, palju kallimad küll ka
wõiks olla olnud need.
Sest nii kui nii ei ikka läind,
kes palgatõõline.
Ja marodööril oleks wõind
olla hind ka marodöörine.

Meil saunahinnad kerkinud
on nõnda kõrgele,
et saunalawale
sa ära minegi.
Kui tahad kassas piletit
ja hinda kuuled sa,
siis leilita ka nii kui nii
ju hirmuhigis sa.
Las' seened selga kaswada —
hea süüa seenesupp.
Wõib seeni angeldada ka,
kel selleks hea nupp.

Kiwilombi Ints.

Smelik reis Narwa.

Spetlitats manits mifets ülespannud
Gans v. Käfl.

1. Kunst wiifatas olla.

Wiifatal inimesel on nüüd raske elada, ise-
aranis aga raske raudteel sõita. Seda tunnen mina
ise kõige rohkem. Kui mõni selle juures kahtleks,
siis palun mina teda järgmiselt juhtumisi minuga
waimus kaasa elada.

Paar nädalat tagasi seisin ma Tallinna waf-
falis ja ootasin kuni rongi ees kerkew lohe end läbi
waguni autude siise kugistab. Juba kadus lohe ja
mina arwasin, et nüüd wõib minna ja platfi wõtta,
kui seda wael saadawal on, sest mulle sünnitab pea-
aegu füüsilist walu, kui ma kädagi möödaminnes
oma patiga riiwan. Kõhuswaheline magamise
wagun näis weel tühi olewat, ainult platwormi
peal seisis kaks meie sõja-raske esitajat, mingi staabi
märk käe pal. Nende wälimus tahtis Satja mili-
tariisami eestimaa teelde tõlkida, mis neile launusti
õnnestas. Just sel ajal, kui ma treppi mööda üles-
ronisin, lõi mulle „militariisim“ tüünarnukiga pare-
massse filma. Wälkusid tulepädemed ja raletid.

„Herra kapten, wabandage minu julgust . . .“,
algan ma.

— Wmeeeem . . . — wastab militariisim.

„Kas ma tohiks teid paluda, kõrg-auline . . .“

— W . . . ee . . . ja nimelt? —

„Kui teie heate armate mulle järgmine kord
filma lüüa, siis leiate ehk wõimaliku olewat minu
pah massse filma lüüa . . .“

— Hm . . . pahemasse? . . .

— Kudas? —

„Teie lubaga, kõrgeausus, minu pahem film
on järele tehtud. Jaapani sõjas kaotasid ma filma ja
lasin klaasist filma osemele panna.“

— Hm, olen walmis seda tegema . . . Teie
titlete . . . eee . . . pahem film? —

„Just nii, mu herr.“

— Pean meeles. Mul üks puha, tuhu filma
ma löön. Praegu löin ma teile? . . . —

„Elamasse filma, hra kapten.“

— Wmeee . . . tähendab, tarwis pahemasse . . .

Saan filmas pi. ama. —

„Kas ma tohin loota? . . . Teate, ainulene
film . . .“

— Ja, ja. —

Minu tänasin ja astusin edasi.

Kupeedes olid kõik kohad wõetud ja mina istu-
sin koridooris wäikele pingi peale, mis seina kül-
jest lahti läib. Waemalt sain ma mõne sekundi is-
tuda, tuleb jälle üks militariisim ja lausub:

„Isand, see koht on wõetud.“

— Kelle wõetud? —

„Kõik wõetud.“

— Wabandage mind, Keamur näitab ju 15°
sooja! —

„Eeee . . . leitnant Kilm on selle kohta siise-
wõtnud ja seni kui ta isik tuleb, istun minn siia!“

Tõusen üles, tumardan ja jään seisma, sest mina olen kannatlik ja hästi dressseeritud eurooplane. Enne rongi minekut valgub wagnisise kõitjugu rahwast ja mahutab end korridoori. Keegi muuli sarnase ninaga noormees, wärwimüts pealael, kodukoetud sinised püksid jalas, jääb minu ette seisma ja hakkab lehte lugema. Tunnen alumnis E. haoslas põl. tawat walu. Põhjust järele uuri-des pean wärwimütsi tülitama:

„Pardon, kas teie ei wõiks...“

— Urge segage! —

„Mulle herra, olen sunnitud... isiklikes huwides...“

— Mina ei ole uudishimulik! —

„Aga siiski...“

Wärwimüts loeb rahulikult juhtkirja läbi. Ma tunnen, et minu näht soojaks läheb. Ostin wärwimütsi pillu. Seda kinnipüüdes, ütlen:

„Mü herra... palun teid saabaste suhtes...“

— Põbrale kingsepa poole. Mina olen korpo-rant. —

„Just selle pärast ma räägin...“

— Mis teil tarwis on? —

„Teil on, ma usun, halb seisus...“

— Mitte sugugi. —

„Aga, minul ei ole hea.“

— Ja siis? —

„Ja siis... wõib olla, leiata teie wõimali-kult oma saada lanna minu warwaste pealt natuke kles poole panna, näit: seal kus nõbrid on. Mina lahjatsen wäga, et ma teid oma konnaasim de pä-raft tülitama pean...“

— Seda ma wõin —, ütles wärwimüts ja tootab oma galossi nr 15 minu lab jala peale. Mina tergitan läb. r. t.

2. Ameeriklane.

Minu eestujulit kannatus ja suur wiisatus kadus tumade tuimeste seas koguni äm russe. Ni-nult üks lestaline herra waatas sõbraliku naeratu-s ja läbi kiewal toobud juhtumist pealt. Isand is-us korridooris rahulikult pingi peal, j-lab mäsfi-tud kirju rätiku sisse. Kaabu all paisisid energilised ameeriklase nõujooned, aga mitte nii talgid kui äri-meestel. Ameeriklane pööras end minu poole ja ütles midagi Inglisekeeles, mida ma ei oska. Ma astusin ligemale ja andsin ilusa õlaliigutusega seda temale mõista. Ameeriklane waatas terawamalt ja küsis:

„Parlez-vous français, m-r?“

— Mais oui! —

„Ed fou n'avez pas de plage?“ *)

— C'est justement le cas. —

Ameeriklane naeratab, wõtab oma seljatagant weel ühe pingi lahti ja warsti istume meie, suitse-tame ja westame juttu. Ilus prantsuse keel kõlab kangas ameerika kurgus, nagu õrn Mozarti wiis to-rupilli sees. See lõhubstap mind wäga. Naaber wõtab oma kaarti ja ulatab mulle, mille peal seisib:

*) Tuleb aru saada: „Ja teil ei ole kohta?“

Mr. Andrew Johnson.

American Central Committee
for Russian Relief.

Olin meie ajalehtedes tema ameliif st fira sõi-dust lug-nud ja rõõmustasin temaga tutwaks saada. Omal poolt sirutasin temale järgmise kaarti wastu:

Hans v. Sall

Üks suurematest nariidest maailmas.

Ameeriklase nägu muutus: nime järele pidis ta mind wist Balti paruniiks.

„Kui kaua le tete näid sõidate?“ küsisin mina.

— Je vais à Riga, à Vilno et... —

Nagu meele tuletates, otsis ameeriklan sõna.

„Et puis?“

— Ed puis à Gawno (Kowno?) —

Jutuaj-nises selgus, et minu naaber ainult mõni päew Tallinnas oli ja praegu Riiga sõidab, ilma et ta Gestis pik. m. It peataks. Mina protes-teerisin selle wastu wiisakalt ja soowisin, et ta aega wõtaks pikemalt meie linnades peatada ja ennaft rohtem ästikasjoliikult meie ametiasutuste ja selis-konna tegelastega tutwustada, sest toitlusküsimuse uurimine oli tema pealkesandeks. Muudu wõiks ta mei-riigist wäga tumeda pilbi kaasa wia. Wäilise wastupuuiklemise järele oli seltsiline minuga nõus, ainult sel tingimisel, et ma teda Narwa linnaga wõimalikult hästi tutwustan. Mina, muidugi, lu-basiu seda ja Tapal wõitis ameeriklane oma Riia piletile 5 päewa-ajapikenbust. (Järgneb.)

Modern sõnadeseletus 20. aastasajal.

August Brawd

Hiir — prowiandi aida sotsialistline sise-minister.

Hind — ajakohane, imekiirelt tõusew moodne baromeeter.

Demokraat — wägikaigas, mis ennast igapidi annab-wedada.

Suhkur — pealinna „Sahaaras“ ilmuw „fata morgana“.

Pidu — maakoha mäda, kihelkonna kadu, saarte surm, alewite äpardus ja pealinna paise.

Warustus — kaebawad helid kõhuruumi orkestris.

Saba — lill, mille wäetisaineks ilmasõda oli.

Istumine — meie „suurte ninade“ mõnu-tundmus, mida põhjalikult meeldida lastakse.

Juubel — elulolluste registri wäljanäitus.

Boa — naiskodaniku kaelailustus, mis südamega imelikus kokkukõlas on.

Ostmine — keeruline eriteadus, mis praeguses suhtes wilunud eelharidust nõuab.

Maaseadus — rahwaerakondlase reaktsiooniline rõõm, sotside sorukunniline seadus, tööerakondlase tüüpiline tähendus, maaliitlase mustem mure ja taewaliitlase tume täpp.

Piim — mudilaste igapäewane rongikäik järwe weega pühitsetud poolwalge elutilga järele.

Selg — sirgeks kaswanud kehaosa eestlase anatoomias.

Tütar — waga soow, keda kodanlised abielupaarid umbusklikult waatawad.

Usk — wiigileht, mille taha palju puhastust karjuwat mustust ära on peidetud.

Olewik — minewiku külluses kaswatatud sülelaps ehk tulewiku tülikkust aimamata onupoeg.

Angeldaja — „perpetuum mobile“, mille liikumise järele keegi ei ole kohustatud walwama.

Imetegu — läbilõõnud karjäär minewikus, millega praegu ei saa loorberisi lõigata.

Hingekarjane — hallparun, kelle lambad üleliigse willa lõikamise tagajärjel laiali on jooksnud.

Arupärimine — Asutawas Kogus wastuõtetud punktid, mille üle iialgi seletust ei anta.

Piiga — meeste kuristikus seiswa õrnema-poole haigutaw tühjus.

Imperialist — puujalgade president, walehammaste warustaja, kunstsilmade kuningas, kummikäppade käsitaja ilmasõja jooksul.

Rewisjon — nõrk rühm, kes ainult ühe silmaga asju ajab.

Ehmatus — üks mõrudamatest instinktidest, millele külmawärinad lõpuakkorti laulawad.

Erapooletu — sõnakehw tüüp sõimamise ajajärgul.

Oma — ei ole praegu kahjuks midagi peale kõhu ja nina.

Eewa — õrnemasoo purustamata wundament.

Tänaw — maalt linna kolinud tõlmupilwed.

Ihm — meie maksude süsteemi alla mitte painutaw element.

Inimene — spordituhinas olewa saatuse jalapall, ehk mootorpaat, mille roolirattal „õnn“ istub.

Märkused.

Et nüüd Tallinn juul järele lõbutsema peab, on õigus. Aga kuidas ja ikka lulli lüüa saab, kui pole korralikku paika, kus aega wiita.

Sellepärast tuldi otsusele, et niisugune koht ikka olema peab.

Ja awati Harjuwärawamäe saali ukseid.

Antakse kontserta. Publikum lähleb südamega rahus nagu minewal aastalgi „mäel“, aga leiab ees — lahwi-kontserti... Ulewal poodiumil mängib orkester Robespierre'i, kuid midagi etteulides haigutawad mõned isandatesed ja liõbitawad nuge...

Kui sul nüüd raha pol: „lauale“ minna, siis waatwad tellerite riimawad pilgud sind pealt istjalatallant.

Tore muusikast arusaaja! Tuleb kontserdile ja ei telli... sajamargalist õhtusõõki!

Ritsaroorpiline näeb, waenete, suwe ajal wõewa. Ahh ja puhh tein, ojab sädemeid korstnast, aga edasi ei saa.

Tarwis oleks siin mõjutawid abinõusid käpile wõtta!

Meie hüüdsõnaks olgu:

„Ritsaroorpilis le — lehm ite!“

Maal on juba suwe-ilm, lihelõhn ja puude wilu, sellepärast sõidab ja tülasse heameelega.

Koh: wõtad ringi waata: kuidas kuskil peetaks laata, tulumats seal puksart a'ab ja nii palju r ha saab.

Õhlas näeb, et põldu küntaks, ja kui hästi lähleb töö, haljendamas põlluwöö. Sinna tagasi ja tuleb, koha krabijewad suled, turu — see näib nagu laot, „waesumäija“ — puksartoot...

Tub.rahinnad kerkiwat juuniku algust, sest siis astub jõusse uus aktiiv-seadus.

See on tore asi kodustele tubatakaswatajatele ja lepalehe korjajatele. Kui enne wana tagawara oli — hinda juure — hoolimata aktiiv-määrustest.

Siisid müüwad poisteksid tänawa nirkadel ja nõuawad õige wällest hinda. Nii ehk sul margaline nortsiis rinnaefist, ega sresama liil maksab illekaupluses — wõib olla, wiis torba roblem!

Et ta ole — „turfiwähe!“ —

Ütelge mulle, kust wiina peaks saama? — Ah teie kah ei tea? Aga kusagil ta ikka peab

Kui wiinamüügist juba sead huwitatud on.

„Kuule, wana sõber ja seltsimees kuldi räbal, kus joomingul wõi rautil sa käinud oled, näed ju nii uhke olewat?”

„Olin toitlusametnikkudega saia- ja kroonuwiinatshekkisid rautamas.“

olema, sest pealinna tänawal näed tihti inimest „ses suhtes”. Wõi joobnustab inimest lihtsalt pörsnade lõhn ja söögimajade praie proosoline et r? Sel juhtumisel oleks küll monopoliseadus äärmiselt.

*

Meil kõit on waitne juwe-a'al,
ei ole lihtu, lahku.
Ka Asutawa Kogu saal

on warsti lõmmas lahku.
seal wõetaks wastu määruseid,
tuid jäetaks teostamata neid!

Üks walge tärgetatud krae
ju maksab sada marka,
sest wiimati on näha, kae,
et juhtub lugu tarla:
ja maksab raha ära ka,
tuid krae — see jääb sul saamata!

Kui ajakirjandust nüüd loed,
 siis imestama peatsid,
 et tugewad kultuuri toed
 ka õiget sammu peatsid.
 Üks kritistab nii ja teine na.
 kuid õigust teigi kätte 'i saal

Üks huwitaw lugu:

Sinnaw liisus on ofustanud elanikkud le lähe-
 mal ajal leiwa asemel saia andma hakata, senni
 kui täiesti puhast leiba suudetakse valmistada.

Noh, mis see wilets saigi on! Parema antagu
 kooksiid, siis on teada, et linnawalitsus ja ühtrasti
 ka konditritid teeniwad!

Däwi.

Katsteist peatüki Pärnust.

Meljas peatüki.

Pärnus on sajoniide awamine täies hoos.
 Päite on oma halli proletaarlase pale pilwe nurga
 külge uduft puhtaks pühkinud ja järab nagu enn-
 sõjaegne tuldseetel. See soe sära on mõimaldanud
 suwitushooja awamist. Ja suwitajaid tilgub sira
 waltise pelgulinna igast wabariigi sopist. Põhja
 armeenlased, leda sira saadeti jääminekut lorralsdama
 ja kes selle operatsiooniga hii'gawalt toime said,
 tään Zudenitshi strategja põhjal läbi silla klawi aja-
 d s, moodustawad suwitajate älemkaadri. Nad on
 1 1/2 margalise põhjustapitaaliga osakõhise asutanud
 ja „Nanna Rõrifi“ trawels hooajaks ära rentinud.
 Nüüd loewad nad seal awarates ruumides sääsklede
 pesti ja kaswat. wad murtuld hambaid. Wähemalt
 teewad nad seda praegusel filmapilgul. Kui aga
 wa' wiinuslike amnestia antakse ja ta jälle koda-
 niku õigused saab, siis — kas teab — eht hakkawad
 ka armeenlased tuhanded lugema ja kõhtu kaswa-
 tama. Ja et minale õigus antakse pöranda alt
 puhweti peale ronida, seda usuwad armeenlased
 kindlasti, olgugi et mõisahärra Kuusner sabakuue
 ja kawatõbaraga selle wastu wõitleb.

Ka hea hulgalene pealinna Wiru frondi nais-
 bataljonistasi on sira „reserwi“ tulnud Nagu kuulda,
 kawatsewad nad endid sume jooksul siinsetel supelus-
 pargi „positsioonidel“ täiendada. Operatsjõn olla kut-
 sutud tinafilmaga süslaamemetil „Sampu“, kes oma
 eluaeg Pärnust Tallinna Wiru frondile wärskleid
 „laiapükimehi“ mobiliseerind, ja amzonide strate-
 giaga igatõlõgset tuttaw. Pärnu asjaarwastajad
 ootawad igatõlõgsega, millal huwitawad lastebarjutu-
 sed ja manõõwrid ses suhtes algawad. Wäljud on
 endid juba sellekohastit warustanud. Ka wana
 „taewanina“ Germann olla omale laadalt uue nahl-
 titwri ostnud.

Kuid see kõil on alles tulemata ja kudas tu-
 leb, sed me ei tea Senni aga wiidame a ga „lii-
 sutõdrutega“. „Wiisõdrutud“ olid hõlõuti wal-
 gehabem ga hingekarjase juures ja seal tehti nad
 „walmis“. Si nüüd ei ole muud kui — anna meest!

Tule aga poisid ja wõta mind —
 ma sul' wastu nagu lind!

Uga kõil poisid ei ole Uulu Koljoti sarnased!
 Ja Uulu Koljat kõili wõtta ei jõua. Ta on omale
 paar walfapikkust pajuwenelast wäljawalinud, neile
 nuud kanepilleidid, kiluwõrgust wihmamantlid ja
 nõõrtalbadega last. Kingad ostnud ja on oma lahe
 sülla pikkuse konditawa ühes kitsenahast letritega
 nende mabalasse armuwarilasse kuletanud, kus lot-
 sub lääge armu puskar.

Ja Uulu Koljatile on sellest küllalt. Tal on
 w el palju muud tegemist, kui plikad ga kurameeri-
 mised — ta valmistab end lõhurääkija karjeeri
 wastu. Tal on ses suhtes head waimuanded. Ja
 neid demonstreerib ta igal sellekohasel ja mitteselle-
 kohasel juhtumisel publikumile. Iseäranis hästi
 esines ta mõne aja eest „Endlas“ oma kõhukunstiga.
 Et ta loomu poolest tagasihoidlik on, siis ei astund
 ta näitelawale, wõid kandis publikumi seas olles
 mõned palad Salla riigilaulust ette. See
 kontiert läts tal kaunis hästi lorida, eht küll „Posti-
 mehe“ arwustaja arwab, et kõhulahtiolet helide mõju
 tumestanud ja kontserdile paha lõhna kaasa andnud.
 Minu arwates oli see eht parunlik ja ma usun, et
 see pikk noor kunstnik häid tagajõrgi wõid saawu-
 tada, kui ta tehnikas end natule weel täiendab, õhe-
 mad pükid jalga tõmbab ja mitte nii palju h. put
 õlut ei joo. Et ta aga täi sõi iseeraline talent on.
 seda kinnitab ka see, et ta mitte juust ei räägi, nagu
 kõil teised lõhurääkijad, waid tal hoopis teif d tund-
 muste ja hingeelu wäljendamise teed on.

Ka on tal weel peale selle juurepäraste omaduse
 hea ja eeskujulik klouni and Seda tõendab ta
 maksuta esinemine „Nanna Rõrifi“ totutõselambri-
 „awamise“ pidul. Ta oli lozemata samagonni pu-
 beli forgi otsa astunud ja see waimustas teda nii,
 et ta tund aega igasuguste trikõidega esines, mis
 oma lõhna poolest siiski eht vonnikõid olid ja pealt-
 waatajatel kauaks ajaks toidu isu ära ajasid Kena
 asti meie „menõõ“-waejel aj järgul.

Jääme lootma, et see huwitaw artist weel
 kauaks Pärnu publikumi lõhustama saab ja walit-
 sus teda mitte ära ei r. wireeri.

Niisama jääme ka lootma, et Pärnus nüüd
 hagonilise orjal. iwa asemel siigul. iba hakatasse
 anoma, sest maatonna walitsuse esimehels sai jälle
 Hansson Gori.

Uuemad sõnumid.

Et puisteede ja istanduste tallamisele piiri
 panna, kawatseb linnawalitsus sarnase lõbu hi-
 mulistele Seamäe rabast tükki maad tasuta anda,
 kus need tallamist ja sõtkumist hästi harju-
 tada wõiwad.

Toitluswalitsus hakkab lähemal ajal ühes
 tsheki-sajaga ka naisi jagama, sest sai ilma
 nendeta on weidi mage. Oswi.

Missugust koraali meil keegi laulab.

(Paroodiate potpourri.)

Alkohoolik:

Nüüd olen mina põhja leidnud
mu ammuaeagsel lootusel,
sest tshekiwiin on müügil' jõudnud.
Nüüd jälle pühad hingeksel! . . .
Sest andkem tänu Kogule,
kes awas meile „eluwee“!

Karsklane:

Kui meil on püsti häda käes,
sest tshekiwiin see ilmub wäes,
siis, oh keeluseadus, tule,
meile lunastajaks ole!

Balti parun:

Kui Jumal siin ei kanna hoolet,
ei tule appi kõrgest,
kui ta ei ole meie poolt,
kui matsid kiuswad järgest,
kui Jumal neid ei pilluta
ja nende nõu ei kaota,
siis oleme kõik hukas! . . .

Pastor:

Oh mitu waewa ilma sees
meil tuleb juba kanda,
sest kir'ku rüppes wõrutand
on kurat juba mõnda.
Kaob koolist usuõpetus,
meil kodanline laulatus —
ning otsas ongi asi! . . .

Lihtne elanik (ei laulagi koraali).

Elu on nii raske, paha;
enam elada ei taha —
alati sa rühma, rühi,
siiski mõnust suu kuid pühi! . . .

Lehed a'awad rõõmust juttu:
marga kurs meil kerkib ruttu!
Aga kuhu waatad, läed —
ikka hindu tõusmas näed! . . .

A. Sakalay.

„Kas need ongi need tangid, kellega Rõõne-
riil „juudi soofi“ hambaid wälja tiriti?“ ütles „ref.
wifitsiooni ohwer“ wõllaadungiga toitluswalitsuse
est mööda sõites. August Bravó.

Kuulujutud.

„Testi walweliit“ olla asutus, mis meie pea-
ministriile rohkem pea-walu sünnitab, kui „keelusea-
dus“ wõi usuõpetuse koolist wäljajaitmine.

Kui liis „färneriks“ jaada, teha ta nasama
„puhta“ töö nagu Tõnisson uue traktiseadusega.

„Jaon“ on kas suur wõi wälke mees, sest ai-
nult äärmusest armastaw-d inimesed palju rääkida.
Wool.

**Kõige uuem ekskursioon
ekskursioonide hooajal.**

Kõiksugused ekskursioonid on nüüd me juures
moodis.
Neid ette wõtawad nüüd kõik, ka poiss ja plika
woodis,
kui toime panewad seal mõnesugust „ope-
ratsiooni“ —
eksnemadki siis „mainit' suhtes“ tee ekskursiooni.
Kui pimeduse wõimudest sa lased ennast juhti,
ja õhtul jalutama läed, et hingata saaks wärs-
ket „luhti“,
siis peagi „daame“ kõrwal sul ja kuuldes tema
tooni,
sa seigusele saad, et rahakotile ta teeb ekskur-
siooni.

Kui kadaksaksa trehwad sa, siis ole tark
kui ahw,
ja mine, pista temaga üks samogonka „klahw“,
pea kuuled keelt, mis Baabyloni keeltesegule
nüüd pähe paneb krooni . . .
Mis wahid, silmad jõllis peas: ta keelepärale
ju teeb ekskursiooni! . . .

Ka suhkrule, ka suhkrule see haigus hakand
külge,
seepärast ongi raske nii tast leida õigeid jälgi,
ja õigusega ministeerium hüüda wõib: „Kuis
ma ta siia toon,
sest suhkrul wäljamaal weel käsil ju ekskur-
sioon . . .“

Kõik teewad praegu täies hoos neid suuri
ekskursioone,
ent mina waatan mõttetult waid elu warjutoone.
Ei teistest lõpulikult minagi wõi jääda maha,
seepärast tahan mina ka nüüd tshekiwiina-
sabasse ekskursiooni teha!
A. Sakalay.

Ühe muusikamehe arwamine Schaljapnist.

(Loodusest.)

„Arwate, et Schaljapin on halb laulja?
Ei! Ta oskab oma häält hästi puhast hoida.
Ta on bass. Meie Benno on aga bariton. Ta
wõtab forte fortissimo. Ja kuulake! On ta
hääles ükski dissonants? Ei! Ikka adagio
maestoso . . .“
Oswi.

Mis ka wälja sünnib wedada.
(Suwine pildike.)

Ärimees-marodöör: „Õeldakse, et meil wäljawedamiseks kaup puudub. See on wale! Eestis on sarnast kraami veel küllalt! Pikkad wedelewad mööda mereranda päikese käes! Waja õige üks ports neid wäljamaale saata, küllap weidi wäliswaluutat nende eest ikka saab!”

Järgmine „Meie Mats“, nr. 69 ilmub laupäewal, 12. juunil.

Ilmub „Teaduse“ kirjastusel. Wast. tolm. Herm. Jänes (Oswi). Trükitud sekwestreeritud B. Mäns'i trükikojas. Tallinnas